

lobcem v druhé řadě uplatňovaným, protože ani první soud se jím neobíral a žalobce z rozsudku soudu první stolice se neodvolal. Názor odvolacího soudu byl by správným jen tehdy, kdyby žalobce hluboký rozvrat manželství jako důvod rozluky vůbec nebyl uplatňoval. Než okolnost, že prvnímu soudu stačil rozlukový důvod dle §u 13 písm. i) rozl. zák., jež pokládal za daný, by na tomto podkladě vyhověl žalobě a vyslovil rozlukou manželství, a že se proto nezabýval dalším důvodem rozlukovým podle §u 13 písm. h) rozl. zák., nezbavila odvolací soud povinnosti, prýstící z povahy rozlukového řízení, by z úřední moci vyšetřil opodstatněnost druhého důvodu rozlukového, žalobcem včas uplatňovaného, když uznal, že neobstojí důvod nepřekonatelného odporu, z něhož první soud manželství rozloučil. Na tomto stavu věci ničeho nemění, že dovolatel neodporoval rozsudku soudu první stolice odvoláním, k čemuž ovšem, pokud jde o výrok, jímž byla vyslovena rozluka manželství (bez ohledu na otázku viny na rozluce) neměl příčiny, když bylo rozsudkem první stolice v tomto směru jeho žalobnímu žádání vyhověno. Jelikož důsledkem tohoto nesprávného názoru odvolacího soudu rozlukový důvod dle §u 13 písm. h) rozl. zák. ani v odvolacím řízení vůbec nebyl vzat na přetřes, bylo dovolání, jež se v tomto směru ukázalo důvodným, vyhověti a dále o něm rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 5630.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jest vlastním zaviněním poškozeného cestujícího (§ 2 zák.), vyskočil-li z nákladního vagonu, určeného pro dopravu osob, nevyčkav, až k vagonu bude přistavena líha.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1926, Rv I 1827/25.)

Pro velký nával výletníků, vracejících se za letního večera do města, byla dráha nucena připojiti k osobnímu vlaku několik nákladních vozů, t. zv. dobytčích, upravených částečně na přechodnou osobní dopravu. Při příjezdu do města nevyčkala žalobkyně, jedoucí v jednom z vozů těch, až bude k vozu přistavena líha k vůli usnadnění vystupování, nýbrž vyskočila z vozu, při čemž si zlomila nohu. Bylo zjištěno, že průvodčí vlaku vyzval cestující, by nevystupovali před přistavením líhy. Žaloba proti dráze o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Že se dráha měla postarati o přiměřené vagony v čase nedělního návalu, že neměla pět dobytčáků svěřiti obsluze jediného průvodčího vlakového, že se měla postarati, by při vjezdu vlaku do nádraží líha ležela na straně, kde se mělo vystupovati, že líhy měly býti přistaveny hned při vystupování, a ještě celou řadu jiných povinností ukládá dovolatelka dráze. Není tím podle č. 3 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovo-

laci opodstatněn. Když odvolací soud zjistil, že dovolatelka, nevyčkavši, až bude po případě k její žádosti přistavena líha, jako se to stalo u jiných vagonů, sama vyskočila s vozu, jsou všechny dovolatelkou shora uváděné okolnosti pro posouzení této rozepře bez právního významu, a proto, i kdyby odporovaly spisům nižších stolic, ačkoliv tomu není tak, nemohly by býti položeny odvolacímu rozsudku za základ v jeho podstatné části. V čem má spočívat nesprávné posouzení právní, dovolatelka vlastně ani nevedla. Miní-li, že čekala až do posledka, že se své strany učinila všecko, co mohla učiniti, aby zabránila úrazu, že se nedopustila vůbec nějaké lehkomyšlnosti, nevyvrací tím správného názoru právního odvolací stolice, podle kterého vzhledem ku předpisu Šu 1297 obč. zák. projevila takový stupeň neopatrnosti, že tuto dlužno považovati za zavinění podle Šu 2 zákona ze dne 5. března 1869, č. 27 ř. z., pročež nelze správu dráhy činiti zodpovědnou za následky dovolatelčina neuváženého a lehkomyšlného seskoku s vagonu, čímž si sama zavinila svůj úraz.

Čís. 5631.

Byla-li strana kromě původním advokátem, jehož plná moc nebyla zrušena způsobem Šu 36 c. ř. s., zastupována nadále i jiným advokátem, jest dovolání podané tímto sice ve lhůtě po doručení odvolacího rozsudku jemu, avšak po lhůtě od doručení odvolacího rozsudku původnímu advokátu, opozděno.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1926, Rv I 1898/25.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Dovolání jest opozděné. Dovolatel byl zastupován ve sporném řízení dvěma advokáty, kteří vykazali plnou moc. Civilní řád soudní uznává sice, že zmocněnecký poměr mezi stranou a zmocněncem může býti zrušen buď odvoláním nebo výpovědí plné moci, přiznává však účinnost tohoto zrušení zmocněneckého poměru vůči soudu a zmocnitelovu odpůrci jenom tehdy, když o tomto zrušení plné moci bylo učiněno oznámení zmocnitelovu odpůrci, a když toto oznámení vyhovuje podmínkám Šu 36 c. ř. s. Nebylo-li takové oznámení učiněno zmocnitelovu odpůrci, nestane se tím zřízení nového zmocněnce bezúčinným, neboť i tento může na základě dané mu plné moci předsevzítí sporné úkony. Zákon nezakazuje, aby se strana nedala zastupovati v rozepři dvěma ba i více advokáty současně. Nový zmocněnec platí za takového vůči soudu a vůči zmocnitelovu odpůrci, jakmile se vykáže plnou mocí, ale vedle něho zůstává dosavadní zmocněnec i vůči soudu a vůči zmocnitelovu odpůrci tak dlouho zmocněncem, dokud nebylo učiněno oznámení zmocnitelovu odpůrci o odvolání plné moci. Odvolací rozsudek doručen byl dřívějšímu advokátu dovolatelovu dne 6. října 1925, kdežto novému jeho